

Warszawa, 19/12/2007r.

RZECZPOSPOLITA POLSKA
Rzecznik Praw Obywatelskich

RPO-570917-V-JS/07

00-090 Warszawa Tel. centr. (022) 551 77 00
Al. Solidarności 77 Fax (022) 827 64 53

Naczelny Sąd Administracyjny

Izba Ogólnoadministracyjna

Wniosek

Rzecznika Praw Obywatelskich

Na podstawie art. 264 § 2 w związku z art. 15 § 1 pkt 2 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. - Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi (Dz. U. Nr 153, poz. 1270 ze zm.) w związku z ujawnionymi rozbieżnościami w orzecznictwie sądów administracyjnych

wnoszę o

rozstrzygnięcie następującego zagadnienia prawnego:

Czy niezachowanie przez osobę prawną, a także inną jednostkę organizacyjną nieposiadającą osobowości prawnej przewidzianej w art. 252 § 2 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. - Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi (Dz. U. Nr 153, poz. 1270 ze zm.) formy złożenia wniosku o przyznanie prawa pomocy na urzędowym formularzu stanowi brak formalny, do usunięcia którego strona powinna zostać przez sąd wezwana?

Uzasadnienie

W orzecznictwie Naczelnego Sądu Administracyjnego, rozpoznającego zażalenia na postanowienia wojewódzkich sądów administracyjnych o pozostawieniu bez rozpoznania wniosków o przyznanie prawa pomocy złożonych przez osoby prawne lub inne jednostki organizacyjne nieposiadające osobowości prawnej w innej formie niż formularz urzędowy, ujawniły się rozbieżności dotyczące tego, czy niezachowanie przez wnioskodawcę formy urzędowego formularza stanowi brak formalny, do usunięcia którego strona powinna zostać wezwana.

W postanowieniu z dnia 23 marca 2005 r. (sygn., akt II FZ 88/05) Naczelny Sąd Administracyjny uznał, iż z przepisu art. 252 § 2 ustawy - Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi wynika jednoznacznie, że wniosek o przyznanie prawa pomocy winien być złożony na urzędowym formularzu według ustalonego wzoru. Niezachowanie tego wymogu, tj. złożenie wniosku o przyznanie prawa pomocy w każdej innej formie powoduje, że w myśl art. 257 tej ustawy wniosek pozostawia się bez rozpoznania. Jedynie w przypadku wniosku złożonego przez stronę będącą osobą fizyczną brak jego złożenia na wymaganym formularzu jest brakiem formalnym podlegającym wezwaniu do jego usunięcia. Natomiast wniosek złożony przez osobę prawną w formie nieodpowiadającej wymogom określonym w art. 252 § 2 ustawy - Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi powoduje, że stosownie do art. 257 w/w ustawy musi być pozostawiony bez rozpoznania

Także w postanowieniu z dnia 8 lutego 2006 r. (sygn. akt II OZ 87/06) Naczelny Sąd Administracyjny wyraził pogląd, że skoro wniosek o przyznanie prawa pomocy zgłoszony przez osobę prawną nie został złożony na urzędowym formularzu, to w myśl powołanego art. 257 ustawy, należało pozostawić go bez rozpoznania.

Z kolei w postanowieniu z dnia 2 lutego 2006 r. (sygn. akt II OZ 63/06) Naczelny Sąd Administracyjny zajął stanowisko, iż w przypadku wystąpienia strony, czy to osoby fizycznej, czy też osoby prawnej lub jednostki organizacyjnej nieposiadającej osobowości prawnej z wnioskiem o przyznanie prawa pomocy, sąd zobowiązany jest do wezwania tegoż podmiotu do złożenia oświadczenia w celu uzyskania danych określonych w art. 252 § 1 Prawa o postępowaniu przed sądami administracyjnymi. Brak oświadczenia określonego w

art. 252 § 1 ustawy stanowi usuwalny brak formalny wniosku o przyznanie prawa pomocy. W postanowieniu tym sąd zauważył także, że w przypadku osoby fizycznej formularz wysyła jej sąd celem wypełnienia tegoż druku, zaś inne podmioty jak osoby prawne lub jednostki organizacyjne nieposiadające osobowości prawnej zobowiązane są na wezwanie sądu złożyć wnioski w przepisanej prawem formie.

Także w postanowieniu z dnia 2 lutego 2006 r. (sygn. akt II OZ 85/06) Naczelny Sąd Administracyjny uznał, że braku formalnego w postaci niezłożenia wniosku na urzędowym formularzu nie należy przeciwstawiać innym brakom formalnym wniosku, które podlegają uzupełnieniu w drodze wezwania. Zdaniem Sądu pozostawienie bez rozpoznania niezłożonego na urzędowym formularzu wniosku o przyznanie prawa pomocy jest możliwe dopiero po bezskutecznym wezwaniu do złożenia wniosku w przepisanej prawem formie. Tożsamy pogląd prawny wypowiedział Naczelny Sąd Administracyjny także w postanowieniu z dnia 2 lutego 2006 r. (sygn. akt II OZ 86/06).

Pierwszą grupę wskazanych orzeczeń oparto na literalnym brzmieniu uregulowań zawartych w art. 252 § 2 i art. 275 Prawa o postępowaniu przed sądami administracyjnymi oraz § 2 ust. 3 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 16 grudnia 2003 r. w sprawie określenia wzoru i sposobu udostępnienia urzędowego formularza wniosku o przyznanie prawa pomocy w postępowaniu przed sądami administracyjnymi oraz sposobu dokumentowania stanu majątkowego, dochodów lub stanu rodzinnego wnioskodawcy (Dz. U. Nr 227, poz. 2245). Wywiedziono z tych przepisów, iż skoro w powołanym wyżej rozporządzeniu przyjęto regulację, że jeśli wniosek o przyznanie prawa pomocy nie został złożony przez osobę fizyczną na urzędowym formularzu, to stronie tej przesyła się formularz w celu jego wypełnienia. Taka regulacja oznacza, że jedynie w przypadku wniosku złożonego przez stronę będącą osobą fizyczną brak jego złożenia na wymaganym formularzu jest brakiem formalnym podlegającym wezwaniu do jego usunięcia. Natomiast wniosek taki złożony przez inną osobę niż osoba fizyczna, stosownie do przepisu art. 257 Prawa o postępowaniu przed sądami powszechnymi musi być pozostawiony bez rozpoznania (postanowienie NSA z 23 marca 2005 r., sygn. akt II FZ 88/05). W postanowieniu z dnia 8 lutego 2006 r., (sygn. akt II OZ 87/06) NSA przyjął, że „brak regulacji prawnej obligującej sąd do przesyłania formularzy urzędowych podmiotom niebędącym osobami fizycznymi, prowadzi do wykładni, iż w stosunku do nich uchybienie w postaci niezłożenia wniosku na formularzu powoduje zastosowanie dyspozycji art. 257 powołanej ustawy.”

Druga linia orzecznicza przyjmuje, że także wniosek o przyznanie prawa pomocy złożony, przez osobę prawną lub inną jednostkę organizacyjną nieposiadającą osobowości prawnej, w innej formie niż prawem przewidziana obarczony jest brakiem formalnym, do usunięcia którego sąd zobowiązany jest wezwać stronę. W postanowieniu z dnia 2 lutego 2006 r. (sygn. akt II OZ 63/06) NSA wskazał, że wprawdzie żaden przepis nie zobowiązuje sądu do przesłania formularza celem jego wypełnienia podmiotowi niebędącemu osobą fizyczną jednak w żadnym wypadku, gdy wniosek o przyznanie prawa pomocy składa podmiot niebędący osobą fizyczną, przepis § 2 ust. 3 rozporządzenia nie stanowi podstawy do zwolnienia sądu od dopełnienia wymogów określonych w art. 252 Prawa o postępowaniu przed sądami administracyjnymi, czyli do odstąpienia przez sąd od zobowiązania wnioskodawcy do usunięcia braków formalnych wniosku o przyznanie prawa pomocy. W postanowieniach z dnia 2 lutego 2006 r. (sygn. akt II OZ 85/06 i sygn. akt II OZ 86/06) sąd wskazał, że nie można podzielić poglądu, w tym także zaprezentowanego w postanowieniu NSA z dnia 23 marca 2005 r. (sygn. akt II FZ 88/05), że skoro rozporządzenie w sprawie określenia wzoru i sposobu udostępniania urzędowego formularza wniosku o przyznanie prawa pomocy w postępowaniu przed sądami administracyjnymi oraz sposobu dokumentowania stanu majątkowego, dochodów lub stanu rodzinnego wnioskodawców zobowiązuje sąd do przesłania formularza wniosku jedynie osobom fizycznym ubiegającym się o prawo pomocy, to nie zachodzi potrzeba do wezwania podmiotów składających wnioski w oparciu o art. 246 § 2 Prawa o postępowaniu przed sądami administracyjnymi do złożenia go na urzędowym formularzu.

Zajęcie stanowiska w sprawie objętej niniejszym wnioskiem wymaga szczegółowej analizy przepisów Prawa o postępowaniu przed sądami administracyjnymi w zakresie prawa pomocy.

Na wstępie rozważań należy podkreślić, że Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi jako zasadę przyjmuje ponoszenie przez stronę kosztów postępowania przed sądem administracyjnym. Wolą ustawodawcy jest jednak również możliwość zwolnienia od ponoszenia kosztów sądowych pewnych podmiotów, które ze względu na dochody i stan majątkowy nie są w stanie ponieść kosztów związanych ze swym udziałem w sprawie. Ustawa stanowi, że o zwolnienie od ponoszenia kosztów mogą ubiegać się osoby fizyczne i prawne oraz jednostki organizacyjne nieposiadające osobowości prawnej. W

odróżnieniu od zwolnienia ustawowego, postępowanie w tym przedmiocie wszczyna się na wniosek, złożony na urzędowym druku.

Zgodnie z art. 243 § 1 Prawa o postępowaniu przed sądami administracyjnymi prawo pomocy może być przyznane stronie wyłącznie na jej wniosek i dotyczyć zakresu całkowitego lub też częściowego. Przesłanki przyznania prawa pomocy osobie fizycznej określa art. 246 § 1 Prawa o postępowaniu przed sądami administracyjnymi. Zgodnie z tym uregulowaniem sąd przyznaje prawo pomocy osobie fizycznej w zakresie całkowitym - gdy osoba ta wykaże, że nie jest w stanie ponieść jakichkolwiek kosztów postępowania, w zakresie częściowym - gdy wykaże, że nie jest w stanie ponieść pełnych kosztów postępowania, bez uszczerbku utrzymania koniecznego dla siebie i rodziny. W przypadku osób prawnych lub innych jednostek organizacyjnych nieposiadających osobowości prawnej kryteriami uzasadniającymi przyznanie prawa pomocy, o których mowa w art. 246 § 2 Prawa o postępowaniu przed sądami administracyjnymi są: w zakresie całkowitym - brak środków na poniesienie jakichkolwiek kosztów postępowania, a w zakresie częściowym - brak dostatecznych środków na poniesienie pełnych kosztów postępowania.

Wniosek o przyznanie prawa pomocy składa się na urzędowym formularzu. Złożenie wniosku w innej formie skutkuje pozostawieniem go bez rozpoznania, o czym stanowi art. 257 Prawa o postępowaniu przed sądami administracyjnymi.

Wprowadzając wymóg składania wniosku o przyznanie prawa pomocy, w sposób sformalizowany - na urzędowym formularzu, ustawodawca upoważnił Radę Ministrów do określenia w drodze rozporządzenia wzoru i sposobu udostępniania urzędowego formularza. Wykonując to upoważnienie Rada Ministrów wydała rozporządzenie z dnia 16 grudnia 2003 r. w sprawie określenia wzoru i sposobu udostępnienia urzędowego formularza wniosku o przyznanie prawa pomocy w postępowaniu przed sądami administracyjnymi oraz sposobu dokumentowania stanu majątkowego, dochodów lub stanu rodzinnego wnioskodawcy (Dz. U. Nr 227, poz. 2245). Zgodnie z tym rozporządzeniem wniosek o przyznanie prawa pomocy osoba fizyczna składa na formularzu oznaczonym symbolem „PPF”, zaś osoba prawa (lub inna jednostka organizacyjna nieposiadająca osobowości prawnej) - na formularzu oznaczonym „PPPr”. Składając wniosek strona zobowiązana jest dokładnie zakreślić jego granice poprzez określenie zakresu swojego żądania w sprawie przyznania prawa pomocy.

W § 2 ust. 3 powołanego wyżej rozporządzenia wprowadzono zasadę, że w przypadku gdy wniosek o przyznanie prawa pomocy złożyła osoba fizyczna w innej formie, niż na

urzędowym formularzu, to przesyła jej się ten formularz w celu jego wypełnienia. Przyjęcie takiego uregulowania oznacza, że osoba fizyczna jest wzywana do uzupełnienia braków wniosku, poprzez złożenie go w siedmiodniowym terminie na doręczonym przez sąd formularzu pod rygorem pozostawienia wniosku bez rozpoznania (art. 257 ustawy). W tym przypadku normodawca uznał zatem, że wniosek osoby fizycznej złożony w innej formie niż na formularzu urzędowym jest brakiem formalnym, który podlega uzupełnieniu w trybie art. 49 § 1 Prawa o postępowaniu przed sądami administracyjnymi tj. poprzez złożenie go na doręczonym przez sąd formularzu. Brak jest natomiast regulacji w tym zakresie, w stosunku do wniosków składanych przez osoby prawne i inne jednostki organizacyjne nieposiadające osobowości prawnej.

Poglądy doktryny prawa w przedmiotowym zakresie nie są zgodne i jednolite. Przeważa jednak stanowisko, że wniosek o przyznanie prawa pomocy, który nie został złożony na urzędowym formularzu, można pozostawić bez rozpoznania dopiero po wezwaniu wnioskodawcy do uzupełnienia jego braków przez złożenie go na odpowiednim formularzu w określonym przez sąd terminie (por. np. J.P. Tarno „Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi. Komentarz”, komentarz do art. 257, LexisNexis, Warszawa 2004; L. Kaligowska, A. Madej „Prawo pomocy w postępowaniu sądownoadministracyjnym - zagadnienia proceduralne”, Przegląd Sądowy Nr 9 z 2007 r.). Przy czym osoby prawne i jednostki organizacyjne nieposiadające osobowości prawnej na wezwanie sądu powinny same w wyznaczonym terminie złożyć wniosek w prawem nakazanej formie (por. M. Niezgódka-Medek <w:> B. Dauter, B. Gruszczyński, A. Kabat, M. Niezgódka-Medek „Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi. Komentarz”, komentarz do art. 257, Zakamycze 2005). Odmienne stanowisko prezentuje natomiast B. Dauter wyrażając pogląd, że „w przypadku osoby prawnej lub jednostki organizacyjnej nieposiadającej osobowości prawnej, która nie składa wniosku na formularzu, sankcja o pozostawieniu bez rozpoznania jest orzekana bez wzywania do usunięcia braków” (Przegląd Podatkowy Nr 1, poz. 41 z 2007 r.).

W związku z powyższym rozstrzygnięcie kwestii będącej przedmiotem kontrowersji zarówno w doktrynie jak i w orzecznictwie sądów administracyjnych przesądzi o tym, czy także wniosek złożony przez osobę prawną lub inną jednostkę organizacyjną nieposiadającą osobowości prawnej podlega uzupełnieniu w trybie art. 49 § 1 Prawa o postępowaniu przed sądami administracyjnymi.

Analiza powyższych przepisów wskazuje na istnienie dwóch zagadnień. Pierwsze z nich dotyczy tego, czy niezachowanie właściwej formy złożenia wniosku o przyznanie prawa pomocy może być uznane za brak formalny, w zależności od statusu podmiotu, który taki wniosek złożył. Innymi słowy czy status prawny podmiotu składającego wniosek może decydować o tym, czy wniosek ten obarczony jest brakiem formalnym. Drugie zagadnienie dotyczy tego, czy wyraźną i nie budzącą wątpliwości intencją ustawodawcy było odmienne uregulowanie skutków niezłożenia wniosku na druku urzędowym w przypadku osoby fizycznej, niż w stosunku do osoby prawnej i innej jednostki organizacyjnej nieposiadającej osobowości prawnej.

Przepisy Prawa o postępowaniu przed sądami administracyjnymi wskazują, że intencją ustawodawcy było przyznanie prawa pomocy podmiotom, które ze względu na wspólną cechę - brak możliwości finansowych nie są w stanie pokryć całości lub części kosztów postępowania. Warunki przyznania prawa pomocy, ze względu na specyfikę podmiotów zostały oddzielnie określone dla osób fizycznych w art. 246 § 1 i oddzielnie dla osób prawnych w art. 246 § 2. Założeniem ustawodawcy nie było natomiast zróżnicowanie skutków niezachowania przewidzianej prawem formy złożenia wniosku, od rodzaju podmiotu składającego taki wniosek.

Zauważyć należy, że ustawodawca w art. 256 Prawa o postępowaniu przed sądami administracyjnymi upoważnił Radę Ministrów do określenia jedynie wzoru i sposobu udostępniania urzędowego formularza. Upoważnienie to nie dotyczy natomiast samodzielnego uregulowania zagadnień związanych z usuwaniem braków formalnych złożonego wniosku. W związku z tym, skoro § 2 ust. 3 powołanego wyżej rozporządzenia reguluje kwestię udostępniania urzędowego formularza, nakładając na sąd obowiązek jego przesłania wyłącznie osobom fizycznym, to nie oznacza to, że brak obowiązku po stronie sądu przesłania formularza w celu jego wypełnienia podmiotowi niebędącemu osobą fizyczną jest jednoznaczny z pozostawieniem wniosku bez rozpatrzenia, bez uprzedniego wezwania do usunięcia braków formalnych w trybie art. 49 § 1 Prawa o postępowaniu przed sądami administracyjnymi.

Za przyjęciem powyższej koncepcji przemawia także i ta okoliczność, że rozpoznawanie wniosków osób prawnych i jednostek organizacyjnych nieposiadających osobowości prawnej o przyznanie prawa pomocy opiera się na tych samych zasadach i przebiega w taki sam sposób jak w postępowaniu zainicjowanym z wniosku osób fizycznych. Po ustaleniu, czy wniosek złożyła osoba do tego uprawniona lub umocowany

przez nią pełnomocnik, następuje zbadanie zasadności wniosku w dwóch aspektach - z uwzględnieniem z jednej strony wysokości obciążeń finansowych, z drugiej strony - jej możliwości finansowych.

Na marginesie sprawy wypada także zauważyć, że w sytuacji, gdy w sprawie występuje profesjonalny pełnomocnik, sąd nie ma obowiązku wzywać strony do złożenia wniosku o przyznanie prawa pomocy na urzędowym formularzu. Wniosek taki można wysnuć z wyrażonej art. 6 Prawa o postępowaniu przed sądami administracyjnymi ogólnej zasady udzielania pomocy stronom występującym w sprawie bez adwokata lub radcy prawnego. Wnosząc *a contrario*, sąd nie ma obowiązku udzielania takiej pomocy, gdy w sprawie występuje profesjonalny pełnomocnik -adwokat lub radca prawny- (por. postanowienie NSA z 21 marca 2005 r. sygn. akt II FZ 20/05).

Przyjęcie koncepcji, iż wniosek o przyznanie prawa pomocy, wniesiony przez osobę prawną lub inną jednostkę organizacyjną nieposiadającą osobowości prawnej, w innej formie niż na urzędowym formularzu podlega pozostawieniu bez rozpoznania bez uprzedniego wezwania do złożenia wniosku na właściwym formularzu musiałyby stawać pod znakiem zapytania zgodność tak rozumianej konstrukcji prawnej z zasadą równości wobec prawa (art. 32 Konstytucji RP) oraz z prawem do sądu (art. 45 ust. 1 Konstytucji RP).

W świetle utrwalonego orzecznictwa Trybunału Konstytucyjnego (m. in. wyrok z dnia 8 maja 1998 r., sygn. akt K 37/97, OTK z 1998 r. Nr 3, poz. 33, z dnia 12 maja 1998r, sygn. akt U 17/97, OTK z 1998 r. Nr 3, poz. 34) zasada równości polega na tym, iż wszystkie podmioty prawa (adresaci norm prawnych), charakteryzujących się daną cechą istotną (relewantną) w równym stopniu, mają być traktowane równo, a więc według jednakowej miary, bez różnicowań zarówno dyskryminujących, jak i faworyzujących. Z konstytucyjnej zasady równości wobec prawa wynika więc obowiązek równego traktowania obywateli i innych podmiotów. W każdym przypadku podmioty należące niewątpliwie do tej samej kategorii muszą być traktowane równo, a podmioty należące do istotnie różnych kategorii mogą być traktowane różnie.

Odnosząc zasadę równości do kwestii prawa pomocy w postępowaniu przed sądami administracyjnymi należy na wstępie ustalić cechę istotną z punktu widzenia podmiotu występującego z wnioskiem o poznanie prawa pomocy. Tą cechą w tym przypadku jest szeroko pojęta sytuacja majątkowa wnioskodawcy, która uniemożliwia mu poniesienie kosztów sądowych. Warunki przyznania prawa pomocy zostały określone w art. 246 Prawa

o postępowaniu przed sądami administracyjnymi (w § 1 dla osób fizycznych, w § 2 dla osób prawnych i jednostek organizacyjnych nieposiadających osobowości prawnej). Zasadność wniosku o przyznanie prawa pomocy podlega ocenie w dwóch aspektach: wysokości obciążeń finansowych, jakie strona musi ponieść w konkretnym postępowaniu oraz jej możliwości finansowych. Bez znaczenia natomiast pozostaje czy wnioskodawca jest osobą fizyczną, prawną czy też jednostką organizacyjną nieposiadającą osobowości prawnej. Takie (podmiotowe) zróżnicowanie skutków niespełnienia warunków złożenia wniosku o przyznanie prawa pomocy na urzędowym formularzu nie miałyby charakteru relewantnego, a więc nie pozostawałyby w bezpośrednim związku z celem prawa pomocy.

Nie bez znaczenia jest też i to, że istnieje silny związek pomiędzy prawem do sądu, a kosztami postępowania. Przykładowo w wyroku z dnia 2 lipca 2003 r. (sygn. akt K 25/01, OTK z 2003 r. Nr 6/A, poz. 60) Trybunał Konstytucyjny wskazał, iż unormowania dotyczące kosztów postępowania (w tym ich wysokości, zasad ich ponoszenia przez strony oraz odstępstw od tych zasad) są ściśle związane z realizacją konstytucyjnych reguł porządku prawnego, które gwarantują skuteczną ochronę praw jednostek przez dostęp do sądu. Instytucja prawa pomocy niewątpliwie stanowi jedną z gwarancji realizacji konstytucyjnej zasady prawa do sądu. Umożliwia ona dostęp do sądu podmiotom, które nie są w stanie samodzielnie pokryć całości kosztów związanych z prowadzeniem postępowania sądowego. Dlatego też wydaje się, że sposobu zredagowania przepisu art. 257 prawa o postępowaniu przed sądami administracyjnymi z którego wynika, że brak urzędowego formularza nie jest brakiem formalnym wniosku podlegającym uzupełnieniu w drodze wezwania sądu, nie można rozpatrywać w oderwaniu od celu, jaki przyświecał ustawodawcy wprowadzającemu obowiązek złożenia wniosku o przyznanie prawa pomocy na sformalizowanym druku oraz w powiązaniu z celem instytucji prawa pomocy. Prowadzi to do wniosku, że zasadą powinno być rozpoznanie wniosku, tak aby nie pozbawić strony dostępu do wymiaru sprawiedliwości ze względu na niemożność sprostania kosztom z tym związanym.

Ponadto pozostawienie wniosku bez rozpoznania nie sprzyjałoby także sprawności postępowania sądowego (por. L. Kaligowska, A. Madej, „Prawo pomocy w postępowaniu sądowniczym - zagadnienia proceduralne”, Przegląd Sądowy Nr 9 z 2007 r.). Złożenie wniosku w niewłaściwej formie łączyłoby się bowiem z obowiązkiem wydania przez referendarza sądowego zarządzenia o pozostawieniu go bez rozpoznania. To z kolei - przy założeniu, że strona skorzystałaby z przysługujących jej środków prawnych (sprzeciw,

zażalenie) opóźniałoby zakończenie postępowania o przyznanie prawa pomocy, a w efekcie także postępowania głównego.

Wskazane problemy natury konstytucyjnej nie pojawiają się przy przyjęciu tezy, że warunek złożenia wniosku na urzędowym formularzu jest warunkiem formalnym, którego niedochowanie podlega uzupełnieniu w trybie art. 49 § 1 Prawa o postępowaniu przed sądami administracyjnymi, także w przypadku złożenia wniosku przez osobę prawną i inną jednostkę organizacyjną nieposiadającą osobowości prawnej. Zastosowanie zaś sankcji w postaci pozostawienia wniosku bez rozpoznania jest możliwe dopiero po bezskutecznym wezwaniu do złożenia formularza.

Z uwagi na ujawnione rozbieżności w orzecznictwie Naczelnego Sądu Administracyjnego, Rzecznik Praw Obywatelskich uznał za niezbędne przedstawienie ich do rozstrzygnięcia przez powiększony skład Naczelnego Sądu Administracyjnego. Ujawnione kontrowersje w wykładni przepisów prawnych pozostają bowiem w ścisłym związku ze sferą konstytucyjnie chronionego prawa do sądu.

W związku z powyższym, wnoszę jak na wstępie.

Z upoważnienia
Rzecznika Praw Obywatelskich

/-/Stanisław Trociuk
Zastępca Rzecznika Praw Obywatelskich